

 NANMEEBOOKS

พิมพ์ครั้งที่ 3

นวนิยายสำหรับเยาวชน

รางวัล **ไฉ่แก่** ปี ๒๕๕๑

โรงเรือน หาย!

ศิระ นางู เขียน

รศ. ดรรชนีศ เวศร์วิภาดา บรรณาธิการและดำเนินยม

อาทิตย์ อมรรช ภาพประกอบ

สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ ภาพปก

โรงเรือน หาย!

ศิระ นานู เตียน

รศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการและคำนิยม

อาทิตย์ อมรชร ภาพประกอบ

สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ ภาพปก

nanmeebooks

Ten

โรงเรียนหาย!

ศิระ นามู เขียน

ผศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการและคำนิยม

สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ ภาพปก

อาทิตย์ อมรชร ภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑

ราคา ๑๑๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย ๒๕๕๑: ศิระ นามู

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิระ นามู.

โรงเรียนหาย!. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ทีน, ๒๕๕๑.

๑๒๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๓

ISBN 978-974-16-7824-2

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์ ราตรี สังข์เกษ
บรรณาธิการบริหาร พรกวิรินทร์ แสงสินชัย บรรณาธิการเล่ม นนทญา ตั้งพินิจกุล ประธานงาน
การผลิต จรัสศรี พรหมเทพ พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ ลีวรรณ หาญเสนห์ลักษณ์ ผู้จัดการ
กองศิลปกรรม ฤชดา เส่งสงค์ คอมพิวเตอร์กราฟิก พิชญ์พรพรรณ ฐิตาสยะวงค์ สุนันท์ เพชรวรา
สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท แขวง
คลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙

e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ กรกนก พีร์เพรส โทร. ๐-๒๘๗๖-๒๑๔๒ พิมพ์ที่ H.N Group โทร. ๐-๒๒๙๕-๓๕๔๔

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท

แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนิยม

นวนิยายเยาวชนขนาดสั้นเรื่อง **โรงเรียนหาย!** นำเสนอประเด็นความคิดสำคัญคือ โลกแห่งความจริงและโลกแห่งความนึกฝันนั้นต่างกัน ในโลกแห่งความจริง มนุษย์จำเป็นต้องเลือกทำตามกรอบหรือครรลองของสังคม แต่ในโลกของความนึกฝัน มนุษย์มีสิทธิ์ที่จะเลือกทำตามเสียงเพรียกแห่งจินตนาการและจิตวิญญาณอิสระของตน ความนึกคิดทั้งสองฝ่ายต่างปะทะและแย่งพื้นที่กันอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เยาว์วัยล่วงเลยจนถึงวันวัยแห่งความเป็นผู้ใหญ่ที่ความนึกฝันอันเปี่ยมด้วยพลังจินตนาการบริสุทธิ์เหือดหาย

นวนิยายเล่มนี้มีกลิ่นอายของเจ้าชายน้อย แฮร์รี่ พอตเตอร์ และวรรณกรรมเยาวชนอีกหลายเล่มที่เล่นกับจินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอันไร้เดียงสาของเด็กๆ ผู้เขียนแสดงฝีมือในการสร้างโลกส่วนตัวที่ลับและชวนพิศวงให้ผู้อ่านติดตามและเอาใจช่วยเด็กน้อยนักผจญภัยที่ช่างเรียนรู้ และชี้ให้เราเห็นว่า แม้ว่าในโลกแห่งความจริงจะเข้มงวดกวดขันไปด้วยพันธนาการของกฎเกณฑ์ แต่โลกจินตนาการอันบริสุทธิ์นั้นยังพื้นฐานสำคัญของการสร้างสรรค์โลกอย่างมีพลัง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธเนศ เวศร์ภาดา

คำนำสำนักพิมพ์

คนที่ยังอยู่ในวัยเรียน และคนที่ยังไม่ลืมวันวารในช่วงกว่าสิบปีนั้นของตัวเอง เคยไหมที่ตื่นเช้าขึ้นมาแล้วรู้สึกเบื่อหน่ายชีวิตซึ่งถูกกำหนดด้วยตารางเรียน การบ้าน สอบ ทุกวัน ๆ หรือเคยไหมที่ได้ยินเสียงในความคิดตนเองพูดว่า "จะดีแค่ไหนนะ ถ้าวันหนึ่งตื่นมาแล้วพบว่าโรงเรียนหายไป!"

ศิระ นานู ทำความคิดฝันนั้นของใครหลายคนให้เป็นจริงผ่านเรื่องเล่ามหัศจรรย์ของ "เด็กชายนนท์" ในผลงานนวนิยายรางวัล *วัลครองชนะเลิศรางวัล “แว่นแก้ว” ประจำปี ๒๕๕๑ เรื่อง “โรงเรียนหายไป!”*

เรื่องมันเริ่มจากที่นนท์เขียนลงในสมุดบันทึกว่าอยากให้โรงเรียนหายไป และต่อมาก็เขียนเรียงความส่งครูบรรยายถึงโรงเรียนในแบบที่เขาต้องการ... ข้อความในบันทึกพาเด็กชายไปสู่โลกอีกโลกหนึ่งผ่านประตูลับ ที่แห่งนั้นนนท์ได้เรียนในสิ่งที่เขาอยากรู้จริงๆ ทั้งยังได้เลือกเองว่าอยากจะเรียนรู้อะไรที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ และนนท์ก็สนุกมากเสียจนไม่อยากกลับมายังโลกที่มีโรงเรียน สนุกมากเสียจนเกือบลืมระว่าง *อันตรายที่รอเขาอยู่*

เด็กชายต้องเผชิญหน้ากับการ "ทดสอบพลัง" และในที่สุดได้ค้นพบ "ความจริงบางอย่าง" จากการ "เรียนรู้ออก" "โรงเรียน" ทำให้ได้รู้ว่า...โรงเรียนของเขาจะต้องไม่หายไป!

นานมีบุ๊คส์ยินดีที่จะได้แบ่งปันประสบการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ของ "การเรียนรู้อันแท้จริง" ผ่านวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *“โรงเรียนหายไป!”* กับคนวัยเรียนพ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ใหญ่รักเรียนทุกคน เพื่อที่เวลานับหลายพันวันของการเรียนหนังสือจะไม่สูญเปล่า ทั้งไว้แต่ความเสียดายกับกระดาษแผ่นเดียว

คำเตือน (สำคัญอย่างยิ่งยวด!) เด็ก ๆ และคนที่ได้อ่านเรื่องของนนท์

อย่าลืมเอาดินสอปากกาเขียนในดวงเล็บให้ชื่อหนังสือ และทุกที่ที่ปรากฏคำว่า
โรงเรียนหาย (โรงเรียนหาย) ด้วยนะ ก่อนมันจะหายไปจริงๆตลอดกาล!
เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ละก็...

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ทีน

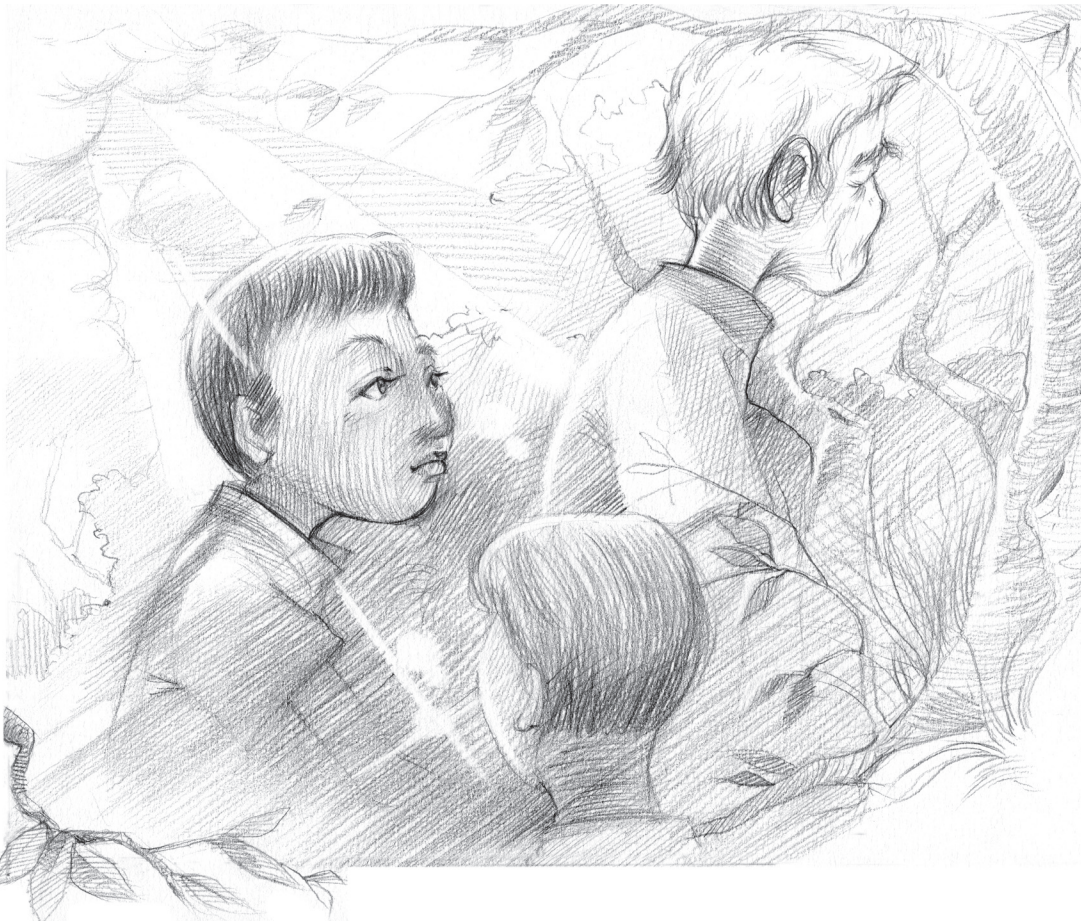
(“ผมไม่ชอบไปโรงเรียน และนี่ก็เบื่อหน่ายกับการไปโรงเรียน เพราะต้องเจอกับพวกนักเรียนที่ชอบก่อวุ่น ไม่บังคับข่มขู่เพื่อรีดไถเงินก็หาเรื่องแกล้งต่างๆ นานา การมาโรงเรียนแบบจำใจทำให้ผมไม่รู้รู้สึกสนุกและทุกข์ใจมากกว่า แถมพ่อแม่อังคตคาดหวังให้ผมเรียนหนังสือ เพื่อเป็นไปตามความต้องการของพวกเขา ซึ่งไม่เกี่ยวอะไรกับผมสักนิด โรงเรียนจึงไม่มีเรื่องสนุกอะไรอย่างที่ใจผมต้องการ ถ้าเป็นไปได้ ผมอยากให้โรงเรียนหาย! โรงเรียนหาย! และหายไปหมดโลกได้ยิ่งดี”)

(๑)

นั่นคือความรู้สึกของผมเมื่อตอนอยู่ประถม และเมื่อขึ้นชั้นม. หนึ่ง ได้เจอคุณครูประจำชั้นคนใหม่ที่น่าประทับใจ ความคิดหลายๆ อย่างในแง่ลบของผมก็เปลี่ยนไป...

คุณครูให้นักเรียนในห้องเขียนเรียงความเกี่ยวกับโรงเรียนที่เราต้องการ ว่าควรเป็นแบบไหน แต่คราวนี้ผมรู้สึกดีที่จะคิดฝันถึงสถานที่สักแห่งที่ไม่มีอะไรเหมือนโรงเรียน แต่มีเรื่องให้ผมเรียนรู้มากมาย

ผมรู้สึกว่าสถานที่นั้นจะมีอะไรคอยผมอยู่บ้าง ผมจะมีเรื่องเล่าอย่างมากมาย รับรองว่าเรียงความของผมจะต้องสร้างความตื่นเต้นให้กับคุณครูและเพื่อนๆ อย่างแน่นอน

ช่วงขณะตอนเช้าที่ผมเดินเข้าประตูโรงเรียน ผมรู้สึกเหมือนตนเอง
 ตาลาย มองอาคารเรียนเหมือนแก้วโปร่งแสง แล้วตึกเรียนก็ค่อยๆ กลืน
 หายไปกับท้องฟ้า เหมือนสิ่งที่อยู่บนกระดาษและหายไปด้วยการลบทิ้ง!

ผมขยี้ตาก่อนจะมองสิ่งที่เห็นเมื่อครู่ ทุกอย่างกลับมาเหมือนเดิม
 แต่ก็นึกแปลกใจที่วันนี้ไม่มีคุณครูมายืนรอตรวจความเรียบร้อยของนักเรียน
 เหมือนเช่นเคย และที่สำคัญผมไม่เห็นมีเพื่อนนักเรียนคนใดเดินเข้ามา

โรงเรียน จนคิดว่าตนเองมาสาย!!

ไม่มีนักเรียนสักคนในโรงเรียน มีประกาศหยุดโดยที่
ผมไม่รู้!

เมื่อผมเดินกลับออกมาที่หน้าโรงเรียน และพบคน
เพียงคนเดียว คือลุงชายหนังสือ

"ลุงครับ ลุงพอจะรู้เรื่องประกาศหยุดหรือเปล่าครับ"

"ประกาศอะไรล่ะ"

"อย่างเช่นมีเหตุร้าย หรือมีความจำเป็นที่โรงเรียนจะต้องหยุด"

"ไม่มีหรอก ทุกอย่างปกติดี"

"ลุงแน่ใจนะครับว่าไม่มีประกาศอะไรจากทางโรงเรียน"

"แน่สิ อ่านหนังสือรอเวลาก่อนสิ เดียวก็ถึงเวลาของโรงเรียน"

"'เวลาของโรงเรียน' หมายความว่ายังไงครับ"

"เวลาที่พวกเด็กนักเรียนเรียนหนังสือกันในห้อง"

"ลุงพูดเหมือนมีอะไรที่นอกเหนือมากกว่านั้น"

"ตามมาสิ"

ลุงชายหนังสือพาผมเดินอ้อมไปอีกด้านของโรงเรียน และผมก็เพิ่ง
สังเกตเห็นว่ามีประตูอยู่ทางด้านนี้ ผมอยู่โรงเรียนนี้มาตั้งแต่ต้นประถมหนึ่ง
ทุกซอกทุกมุมไม่เคยหลุดสายตา

ลุงเปิดประตูแล้วเดินเข้าไป ผมก็เดินตามอย่างว่าง่าย และผมก็พบว่า
ทางเดินที่เข้าไปนั้นมันน่าจะเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่และอาณาเขตของโรงเรียน
แต่ก็ไม่ใช่เช่นนั้น มันเป็นทางที่เข้ามาแล้วไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดที่เชื่อมเข้าหา
หรือบอกว่าเป็นเขตโรงเรียนมาก่อน เป็นทางเดินเล็ก ๆ ที่ตลอดสองข้างทาง
มีต้นไม้ขึ้นเขียวครึ้มจนเป็นร่มบังแสงแดด

วูบแรกของการเดินเข้าสู่ความเขียวครึ้มของต้นไม้ขึ้นเต็มพริ้ว มันอยู่

ในส่วนต่างของพื้นที่ตรงไหนกัน ถึงได้มีพื้นที่มากมายเพียงนี้ อยู่ในส่วนหนึ่งของโรงเรียน หรือแยกส่วนต่างหาก ทำให้ผมรู้สึกเหมือนตนเองเดินเข้าไปป่า ในการผจญภัยของศักดิ์ สุริยัน ร.อ. เรือง ยุทธนา หรือแม้แต่ตาเกิน ตัวละครในหนังสือชุดล่องไพร ของน้อย อินทนนท์

ระหว่างที่เดิน บรรยากาศโดยรอบปลุกความรู้สึกของผม ปลุกสัญชาตญาณของนักเดินป่าให้เกิดการตื่นตัว เหมือนผมเป็นนักผจญภัยคนหนึ่ง ต่างกันแต่เพียงว่า ทุกครั้งผมแค่ร่วมรับรู้จากเรื่องราวในหนังสือ แต่ต่อไปนี้จะเป็นการเดินทางเข้าสู่การผจญภัยโดยผมเป็นผู้แสดง!

"รอเดี๋ยวนะ ได้เวลาที่จะไปพร้อมกัน"

ผมได้แต่นิ่งฟังและคิดตามอยู่ในใจว่าใครที่ลุงจะต้องคอย แต่ยังไงผมก็ยอมที่จะรอโดยไม่ถามอีกเช่นเคย และแล้วผมก็รออีกเพียงไม่นาน ผมก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งเดินตรงเข้ามายังจุดที่ผมและลุงยืนอยู่ แต่ดูเด็กคนนั้นคุ้นเคยกับการเข้าออกที่นี่ และเหมือนจะรู้จักลุงคนนี้อย่างดีเช่นกัน

ผมเห็นรอยยิ้มและสายตาที่มองตรงมายังลุงชายหนังสือ และเมื่อเด็กคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ ผมก็รู้ว่า เป็นเพื่อนนักเรียนชั้นเดียวกัน แต่คนละห้อง ผมเคยอยู่ห้องเดียวกับเด็กคนนั้นตอนป. สาม แต่เด็กคนนั้นเหมือนเป็นเด็กเก็บเนื้อเก็บตัวไม่ค่อยสูงลิ้งกับใคร ผมแทบไม่เคยได้ยืนเด็กคนนั้นพูดด้วยซ้ำ ผมไม่แน่ใจว่าเสียงของเด็กคนนั้นเป็นอย่างไร

แต่สำหรับวันนี้แล้ว ผมกลับรู้สึกอุ่นใจและดีใจอย่างประหลาดที่มีเพื่อนนักเรียนที่คุ้นเคยให้ได้เห็นหน้า

เด็กคนนั้นเดินมาหยุดตรงหน้าลุงชายหนังสือ
"ขอโทษนะครับ ที่ผมมาช้า"

"ไม่หรอก เธอมาตรงเวลา แต่วันนี้เรามีเพื่อนใหม่อีกคน"

ลุงชายหนังสือพูดเหมือนแนะนำกล้วยๆ เด็กคนนั้น

